

сега будѣше у нея само едно неукротимо чувство за мѣсть... за кръвна мѣсть...

На другия день Сурковъ каза на Махара, че събра-  
ниятъ въ буркани почвенъ материалъ ще трѣбва да се  
занесе за бактериологически анализъ въ централната  
станция. Тая работа той възложи на нея.

— Пригответе се за пжтъ — каза ѝ той. — Съ себе  
си ще вземете работника Тургонъ, той е добъръ чо-  
вѣкъ и съвѣстенъ работникъ.

— Тургонъ е необходимъ тукъ — отвърна Ма-  
хара — той най-добре работи съ сондата, и неговото  
отсъствие ще бжде въ вреда на работата. По-добре е  
да дойде Ялдашъ.

— Щомъ тѣй мислите — каза Сурковъ — взе-  
мете него.

Всичко бѣ приготвено за пжтъ. Махара бързаше  
да тръгне, преди слънце да е изгрѣло. Когато Тургонъ  
се сбогуваше съ нея, тя му каза: „Пази коняра да не  
избѣга въ Авганистанъ“. Ялдашъ чу тѣзи думи и трепна.  
„Тая змия знае всичко“ — помисли той — нима Ата ме е  
издалъ!...

Сурковъ даде на Махара пари и повѣрително писмо  
до началника на централната станция и поръча да осед-  
лаятъ и неговия жребецъ. Той съпроводи Махара до  
края на долината.

Натоваренитѣ мулета поеха тѣсния скалистъ пжтъ  
въ планината. Ялдашъ вървѣше следъ тѣхъ.

Като вземаше сбогомъ отъ Махара, Сурковъ я по-  
пита: „Револверътъ ви у васъ ли е? Да не сте тръг-  
нали безъ него?“

— Бждете спокойни — отговори Махара — всичко  
ми е въ пѣленъ редъ. Тя потегли юздата на своя конь  
и побърза да застигне мулетата, които бѣха се скрили  
вече задъ първия завой.

Изъ пжтя Махара, като гледаше дебелия изпък-  
наль вратъ на Ялдашъ, едвамъ се въздържаше да не